

ניר חפץ, בעל תג. 4 059580274

בעניין:

אשר יהיה מיוצג בהליכים אלה, על ידי

באי כוחו עוה"ד רון אביב (מר. 21861) ואח'

וכן עיי באי כוחו עוה"ד אילן סופר ואח'

שכחותם לצורך ניהול הליכים אלה, תהא

במשרד שברחוב כיאט 6 (פינת יפו 24), חיפה

טלפון (רב-קווי): 04-8665030 פקס: 04-8665010

התובע

- נ ג ד -

אמיר אוחנה, בעל תג. 38324984

(עו"ך דין, חבר הכנסת, שר המשפטים)

شد' ההשכלה 12/לו ב, תל אביב – יפו 6789035

כספיות התביעה: כספית (עפיי) חוק איסור לשון הרע, חוק הגנת הפרטויות, פקודת הנזקיין ועוד

סכום התביעה: 500,000 ש"ח (לצרכי אגרה)

כתב תביעה

מוגשת בזאת תביעה כספית כנגד הנتابع, שעניניה פיזוי הנتابع בגין עוולות נזיקיות שונות שעולם הנتابع כלפיו, לרבות לשון הרע קשה וחריפה, פגעה בפרטיותו ועוד, תוך שהנתבע חותר למסם את נזקי התבע, מתוך כוונת זדון ברורה וטהורה, ובלא כל צידוק ענייני, חוקי, חברתי או אחר.

בית המשפט יתבקש לזמן את הנتابع לדין, ולהטיל עליו את סכומי הפייזוי הנتابع כמבואר להלן, בהתאם לשיקול דעתו, וכן את מלאו הוצאות ההליכים.

הצדדים

1. התובע, נשי ואב לשניים, בוגר החוג למדעי המדינה ובעל תואר במשפטים, אשר שימש לאורך שנים רבים כעורךם של עיתונים ורשנות תקשורת, וכראש מערך התקשורות של חברות וקבוצות עסקים מהגדולות בישראל, וכן כיהן כראש מערך ההסברת הלאומי של מדינת ישראל, כיווץ התקשורות לראש הממשלה, כיווץ התקשורות של ראש הממשלה ושל משפחתו, ומנהל מטה ההסברת של הליכוד, התובע הוא מחברם של ספרים, ועוד.

התובע יהא מיוצג בתביעה זו על ידי באי כוחו מבואר בcourtar.

2. הנتابע, עורך דין במקצועו, בוגר החוג למשפטים במכיליה למנהל, הינו חבר הכנסת מטעם מפלגת הליכוד מזהה קרוב לארבע שנים, אשר מכחן מזהה מספר חודשים כשר המשפטים של מדינת ישראל.

ייצוגו של הנتابע, ככל שייטול יציג, עדין אינו ידוע לתובע, ומענו מבואר בcourtar.

הרקע

3. הנتابע התמודד על מקום בראשית מפלגת הליכוד לכנסת ה-20, אך לאור מיקומו ברשימת המועמדים מחד (32), ומספר המנדטים בו זכתה המפלגה מאידך (30), נותר מחוץ לכנסת. רק לאחר מינויו של חה"כ דני דנון לשגריר בחו"ם (או"ם 8/15), ולאחר התפטרותו של חה"כ סילבן שלום (12/15), קודם הנتابע למקום ה-30 (והאחרון) בראשית המועמדים, והפך לחבר הכנסת.

4. בשעה שהחל הנتابע לחבר הכנסת, כיהן התובע כיווץ תקשורת ראש הממשלה, ח"כ בניamin נתניהו (להלן **בלילכים אלה**: "זוה"מ") וכן של בני משפחתו של רוח"מ. במסגרת זו סייע התובע בהתאם קליטתו של הנتابע מול מערכת הדוברות של ראש הממשלה ויור הליכוד, ובמהמשך שימוש אפ' כאיש קשר בין מערכת הדוברות של ראש הממשלה, ואף חלק לו מניסיונו בכל הנוגע לדוברות פוליטית בהיותו של הנتابע באותו ימים חבר חדש בסיעת הליכוד בכנסת.

5. בחודש יוני 2019, לאחר שהוחזק במקום ה-20 בראשית הליכוד לכנסת בבחירות 2019, קודם הנتابע מירכתי רשות הליכוד, ובלא שהוא לו שום ניסיון מיניסטריאלי קודם, ומונח על ידי רוח"מ – במסגרת ממשלה המעבר, בין בחירות לבין בחירות חדשות – לתפקיד הבכיר ורב ההשפעה של שר המשפטים, וזאת תוך שהוא מדורג מעל ראשם של חברי הכנסת, סגני שרים ושרים בכירים מהםו, ותיקים מהםו ומנוסים מהםו.

6. קודם לכן, בחודש 2/2018, נדרש ה壯בע לחקירה משטרתית תחת אזהרה, במסגרת חקירות שהתנהלו בעניין רוח'ם, ובמסגרת זו חותם ביום 5.3.18 על הסכם עד מדינה, בנוגע לפרשת בזק-אלוביץ'-וואלה (שלחן תכונה בשם המוכר בצוות: "תיק 4000").

הפרסום חזוני

7. משלניתנו ונתרפסמה הסכמת ה壯בע למסור עדות בבית המשפט במסגרת בירור פרשיות תיק 4000 דלעיל, החלו גורמים שונים המקורבים לרוח'ם, לנסות לפגוע בתובע בכל דרך, במטרה לעקע את אמינותו, ובפרט את אמינות עדות האמת שמסר למשטרת ישראל, ובמטרה להרטיע אותו ולהדיחו ממשירות עדות אמת זו.

8. ביום רביעי, 9.9.18, לקרה פרסום החלטתו של היוזץ המשפטי לממשלה בעניין השימוש שנערך בפניו בנוגע לחקירה רוח'ם בכלל, ותיק 4000 בפרט, התייצב ה壯בע על דוכן הנואמים במליאת בית המשפטים של מדינת ישראל,acho בידי דפים כתובים של נאום, שהוכן מראש, והкриיא בפני קהל הנוכחים, לרבות כתבים, צלמים ומקליטים של אמצעי התקשורות השונים, את הפרסום חזוני כהאי לישנא:

"...על פי פרסומים שונים, ואני מתיחס כרגע רק למה שפורסם כבר, כאילו שבעידן הפיסבוק והטוויטר יש עוד ממשמעות לצווי איסור פרסום, עצרו גם את ניר חפצ. בטה המעוצר של חפצ, מבון כפי שציינה חברות הכנסת לפני, כשהוא עקוץ, כל גופו מלא עקיצות, הוא מתחנן בפני החוקר שיובא לפני רופא, אולי יתנו לו משחה שתקל עליו, והחוקר אומר לו: אין מה לעשות, ככה זה בمعצר."

ואז מבאים איש צעירה, איש צעירה שאין לה שום קשר לחקירותיו של ראש הממשלה, וسؤالים אותה סדרה של שאלות חודרניות, פולשניות, על טיב הקשר בין ובין העד נברק נשמעות קריאות בינויים במליאה – ד.א. לאחר שטוחנים ממנה כמו מלימונן את כל המידע, ואני מזכיר – היא אינה חשודה בדבר, הם מפגישים בינויים במקורה במסדרון ועד קריאות בינויים – ד.א., ואומרים לו: ניר, אנחנו יודעים הכל, אנחנו נפיל על המשפחה שלך פצחה".

או אז ניר נכנע, חותם על הסכם עד מדינה, ומוסר למשטרת גרסה העשויות קריאות בינויים נספת – ד.א. הגרסה נבדקת ומתבררת כשקרית, שקרית... וקריאות בינויים – ד.א., הוא מודח ש... (הויל קורא לנוכחים להירגע – ד.א), וכעת נזכר, מוסר גרסה נוספת, גם היא מתבררת כשקרית. או אז הוא מוצא החוצה יחד עם אחד החוקרם, הם הולכים לפרק זמן שאיננו מתווד, ואיןנו

יודעים מה היה בשיחה הזו, ואז חזר ומוסר גרסה מדויקת, תפורה, מתאימה אחד לאחד לנтоנים שבידי החוקרים, אני רוצה להזכיר לכם החקירה הסטיאמיה, אין מה לשבש. נברקע ממשיכות להמשמע קריאות ביןיהם במלואה – לא). וכשהעתונאי עמית סgal פונה בשאלתה למערכת, משיב היועץ המשפטי לממשלה, שאינו מכיר את פעולות החקירה הזו, וכעבור זמן קצר מקבל עמית צו איסור פרסום. כך נראה חתירה אחר האמת?"

קובץ ידאו יצורף לעיונו של בית המשפט במסגרת שלב הגשת הראיות.

9. **פרסום זדוני** זה של הנتابע שודר בשידור ישיר וחי בערוץ הכנסת, ושוב ושוב במהדרות החדשנות, והוא ממשיך להופיע בשלל אתרים חדשניים בראשת האינטראקט וברשתות החברתיות. לרוב, מופיע הפרסום/zdoni בשלמו, ואילו במקצת המקרים נערך, והושם ממנו (או הוחרש באמצעות צפוף), מה שאסור בפרסום.

(כך, לדוגמה, באתר של ישראל היום:

<https://www.israelhayom.co.il/article/704967>

צו איסור פרסום

10. בשעה שבוצע הפרסום/zdoni, כבר עמד בתוקפו צו איסור פרסום, שניתן על ידי כבוד השופט אבימן ברקאי מבית משפט השלום בת"א, אשר חל בין היתר על תוכן הדברים שנכללו בפרסום/zdoni. אגב כך יזכיר – והרבה מעל לצורך – כי צו איסור הפרסום הורחב ביום 19.11.17, ואילו ביום 19.11.17 ניתנה החלטה על צמצום תוקלו החל מיום 19.11.20 – ואפילו בנוסחו זה, כפי שצומצם בדיעד – עדין תוכנו של הפרסום/zdoni הינו אסור בפרסום.

11. בעוד הנتابע מנסה להסתתר, לסתורו/zdoni אך מוטעית, מאחריו חסינו הלהcáורת (ולכך עוד נידרש בהמשך), הוא חשף במסגרת הפרסום/zdoni לעיל, בפניו כולי, עלמא, פרטים האסורים בפרסום עפ"י הצו השיפוטי, שעל קיומו ידע – או למצער חייב היה לדעת, ولو בחזקתו כשר המשפטים.

12. עסקין בהפרה בוטה, גליה וمفורשת של צו שיפוטי, בחשיפה – בידועין – של פרטים חסויים ופגעניים, זאת מעל הבמה הנכבדה, הנישאת והנצפית ביותר במדינת ישראל.

13. גם אל מל אלא נכלל תוכן הפרטום הזרוני במסגרת צו איסור הפרטום, הרי שעדיין היו הדברים אסורים בפרטום משלל טעמים אחרים, כפי שיוobar להלן – אך פשוטא כי קיומו של הצו, מתנוכס בMOVED אדום מעל עצם ביצוע הפרטום הזרוני.

14. מطبع הדברים זכה הפרטום הזרוני – בפרט, לאור זהות מפרסמו והפלטפורמה בה עשה שימוש – לתהודה תקשורתית רובה. הדברים נפוצו לכל עבר במחירות מסחררת, שאליה לא יכול היה להגיע שום פרטום על ידי גורם אחר כלשהו – שאיננו חבר הכנסת, מכל וחומר שר, קל וחומר בן בנו של קל וחומר שר המשפטים – ומעל בימת הכנסת. אגב כך יודגש וווטען, כי אין מדובר אך ורק בתגובה של הקהיל הרחוב, אלא שבמקביל פורטומו גם שפע של תגובות מטעם של גורמי מקצוע שונים, לרבות אנשי חוק ומשפט בעבר ובווהו.

15. הויאל וכותב תביעהינו אמרו לכטול אלא "עובדות העיקריות המהוות את עילת התובענה", הרי שהח"מ ימנעו בשלב זה, מפירוט כל שלל התגובהות שהיו מכל עבר, ועודן מוסיפות להזטבר גם בעת כתיבת שורות אלה, למשהו הנפשע של הנתבע ביצוע הפרטום הזרוני.

16. עם זאת, סוברים הח"מ כי מן הרואי להביא כבר כאן, דברים נוכחים מוגען תגובותם המשותפת של פרקליט המדינה ושל היועץ המשפטי לממשלה, כפי שפורסמה ביום 19.11.6.

"היועץ המשפטי לממשלה ופרקלייט המדינה דוחים בכל תוקף את דברי
שר המשפטים, אותם קרא מן הכתב מעל במת הכנסת..."

דברים אלו חמורים ביותר ומעוותים את המציאות... דברי שר
המשפטים בכנסת הם חלק מסורתם של פרטומים מגמותיים וחלקיים
מהימים האחרונים, שיש בהם כדי להטעות את הציבור..."

פרטומים אלו יוצרים רושם שגוי לגבי העובדות ולגבי סדר השתלשות
הדברים במהלך החקירה... כמו כן פרטומים שונים נסמכים על טענות
שנכללו בכתביו הטענות המפורטים שהוגשו על-ידי בא-ידי בא-קווח של ראש
הממשלה במסגרת הליך השימוע שמתקיים כמקובל בפני היועץ
המשפטי לממשלה בתיקי החקירה של ראש הממשלה..."

למרבה הצער, כתבי הטענות הללו הופצו לאחרונה בקרב גורמים שאינם
קשרים להליך הפלילי, כולל בתקשורת... מדי יום אנו עדים לפרטום
פומבי של טענות אלה ואחרות מתוכם, מתוך ידיעה ברורה שהתביעה

לא תוכל להתייחס לפרסומים סלקטיביים אלה, שכן הדבר יפגע בתקינות הליך השימוש.

אנו לא נאפשר כל פגיעה בקיום הליך השימוש, והוא ימשיך להתנהל כסדרו... מדובר בהליך משפטי מכווני... רצון להימנע מ"קרקס תקשורתאי"... בעת אנו עדים בדיקות לכך - לניסיון לא ראוי ופסול לקיים את השימוש בזירה התקשורתית, בניגוד לכללים הנוהגים בכל תיק ותיק"

המשמעות המשפטית של הפרסום הזדוני

17. מטרתו הברורה של הפרסום הזדוני דלעיל, הייתה לבעות את התובע ולהשפילו, תוך פגיעה קשה וחמורה בפרטיו, תוך התעלמות מכוונות מצו שיפוטי, אגב ביזוע שורה ארוכה של עולות נזיקות, לרבות הפרת חובה חוקות, ובין היתר שיבוש הליכי משפט, הדחת עד, הטרדת עד, וכמו כן הפרה בוטה וישראל של צו איסור פרסום, והכל כמובן להלן.

הווצאת לשון הרע

18. בפנינו לא רק חשיפה אסורה של דברים חסויים, ולא רק הטיה של המשמעויות, אלא שהפרסום הזדוני שורץ דברי בלע שקרים, מוחצפים, פוגעניים ונטולי כל ושריר, שככל מתרגם הינה להסביר פגעה לתובע ולמקנס את נזקה; הנتابע מוסף ואומר בתוך הדברים, מעבר לתוכנו האסור של הזו, גם "קביעות עובדות" לכאהר, זאת במיללים ברורות ומפורשות:

"...הגרסה (של התובע – ר.א) נבדקת ומתבררת בשקרית, שקרית..."

"...הוא מודה ש... נזכר, מוסר גרסה נוספת, גם היא מתבררת בשקרית..."

"...הוא מוצא החוצה יחד עם אחד החוקרים...או חזור ומוסר גרסה מדויקת, תפורה, מתאימה אחד לאחד לנตอนים שבידי החוקרים..."

19. ברור, כי לא רק בחירותו של הנتابע לחשוף דברים אסורים, ולא רק בחירותו לتبלם בדברי שקר בוטים, אלא גם האופן והסגנון בו בחר לעשות כן, מעידים מאליהם על האינטנס המובהק של הנتابע, לגורם נזק מksamלי לאמיןותו של התובע, להזיא דיבתו ולפגוע בו ובמשפחתו פגעה קשה, וכך בפרט לפגום באמינותו עדותנו בפני רשות האכיפה, ולהפעיל על התובע לחזוץ בו מעדות האמת שמסר לרשות האכיפה, באשר יש בה משקל ראוי ממשי בנוגע לrho"מ, שהנתבע קרוב אליו עד מאד.

20. אין, ולא יכולה להיות מחלוקת, כי הפרסום הزادני מהווה הוצאה לשון הרע בלתי-邏וגית אודות התובע, כהגדרתם של מושגים אלה בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, יתרה מכך: כל דבריו של הנتابע, הינם מניפסט סדור ומונומך לכארה, שמטרתו המוצהרת הינה הכפשתו של התובע, שימושו באסקופה הנדרסת, על מנת לעקע את אמינותו עדותנו.
21. במסגרת מאמציו לכראם באמינוות עדותו של התובע, פעל הנتابע בכוונות זדון, ותוך מינוף ציני של מעמדו כשר המשפטים, תוך ניצול כעור של הבמה שניתנה לו לשירות הציבור להבדיל משירותים אינטגרטיבים משפטיים צרים של מן דהוא). תחת איצטלה מזוייפת של "מגן זכויות החוקרים", פעל הנتابע במטרה לפגוע בתובע ובמשפטתו, להרטיגו ממתן עדותאמת, להשဖיל את התובע בעינוי הבריות, לבוזתו ולעשותו מטרה לשנאה, התגלחותם והסתה.
22. פעולתו זו של הנتابע כלפי התובע, לא רק שאינה יכולה להיחשב כאילו בוצעה "במיilio תפקידו", אלא שהפעולה הزادנית נעשתה למען קידום מטרות זרות, שאין בשום פנים ואופן חלק מאייה מתפקידי הציבוריים. ההפק הוא הנכוון: מטרתו של הנتابע חותרת ישרות בניגוד לחובותיו של הנتابע כלפי שלטונו החוק, חבר הכנסת בכלל, כשר ובודאי, ומכל וחומר כשר המשפטים.
23. לטענת הנتابע, חוקריו של התובע איימו עליו כי "ייפלו פצחה על משפחתו", אך הנتابע עצמו הוא שהשליך על התובע פצחה; הנتابע הוא שהסביר לתובע, בכוונות זדון, את הנזק הנורא, שבעצמו טען כי שימוש "איום בלתי הוגן" על התובע כנחקר.
24. עוד יש להזכיר, כי דבריו של הנتابע, גם אם "הוסוו" כמענה לשאלתא, היו מתוכננים מראש, ונקרוו מן הכתב – קרי שאין המذובר ב"פליטת פה" אקראית, שנאמרה בשוגג בלהט דיון במליאת הכנסת. עסוקין בפגיעה זدونית ומהושבת, מתוכננת מראש לפרטי פרטיה, כאמור תוך מזימה שגואה להישען על מטריות החסינות, שפושט איננה חלה במקרה כמתואר: קרי ניסיול זdoneי ומכoon של חסינות חברי הכנסת.

25. אין לנتابע כל טענת הגנה שתטעמוד ללמד עליו זכות בעניין עצם מעשה הפרסום הزادני, אלא שבReLU היה כל פועלתו זدونית, מכוונת, ממוקדת לפגיעה בתובע ולהצמתה של הפגיעה, ונטולת כל שמי של תום לב. ולענין זה אפילו אין להביא תצהירים וראיות:

"...בית המשפט מפעיל, לעניין זה, את השכל

הישר ואת ההיגיון הבריא, ודיבך..."

ת.א. 02/199509 ממשה דרור צדק נ' הוצאה עיתון "הארץ" בע"מ

26. חזקה כי הנتابע התכוון لتוצאות הטבעיות של מעשיו, והבין היטב – או למצער, צריך היה וחיבר היה להבין – כי לאור התנהלותו הקלוקלה, הטורדנית, המדייה והפוגענית כלפי התובע, המבוטאת בין היתר בביטוי הפרטום היהודי, נגרמו ואו יגרמו לתובע נזקים רבים וקשים, העולאים לרדוף את התובע ולגרום לנזקים כבדים, הן בטווח המידי והן עוד שנים רבות קדימה.
27. הויל ואין בידי בית המשפט להשיב את הנتابע להתנצל, וספק רב אם יהיה בכך כדי להועיל, הרי שמתן פסק דין בתיק זה, הקובל בכול צלול וברור כי הנتابע הוציא את דברתו של התובע, בודאי תועליל לצמוץ נזקים עתידיים, ואפקט זה היו חלק ממטרותיו הברורות של התובע בהגשת תביעה זו.
28. שיעורם האמתי של נזקי התובע טרם נודע: השפעתו של פרסום זוני שכזה, ובפרט כשהוא חשוף ונגיש לכל מי שמחובר לרשות האינטרנט ולרשנות החברתיות, הגיעה ו/או עשויה להגיע לגורמים רבים ושונים, שהتابע אין יכול אפילו לאמוד את מספרם, או להעיר את היקף השפעתו העתידית של פרסום היהודי והפוגעני, מי ישרנו.
29. חרב כל התנהגותו הכעורה, היהודי והמכונת של הנتابע כאמור לעיל, אין בדעתם של התובע והח"מ להוציא את זמן היקר של בית המשפט בהוכחת נזקי לשון הרע כאלה ואחרים, הן הנוכחים והן העתידיים, ומתחך כוונה לייעל ולקצר את ההליכים, יצמצמו הח"מ את תביעתו של התובע בראש נזק זה, לסתום הפיצוי הסטוטורי הנקוב בס' לא(ג) בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1969, לעניין הוצאה לשון הרע בכוונה לפגוע, כשיערו דהיום.
30. מובן כי אין בויתור הדיוני דלעיל כדי למנוע מן התובע לטעון כי נזקים בפועל אכן נגרמו ואו יגרמו לו, אך בהתאם לצו השעה לחסוך בזמן שיפוטי יקר מפה, ולאור הגדרת החוק הקובעת כי די שפרסום "עלול" לנזק, כדי להוות לשון הרע, מתמיד בשלב זה הטיעון בדבר נזקים СПЦИФИЧНЫХ שנגרמו בפועל, והח"מ ישמור על זכותו לטעון לנזקי התובע אם וכאשר יזדקק בית המשפט לשםוע הוכחות בעניין זה.
31. למען הסר ספק יוטעם, כי לא בכדי החריג הפיזי בגין פרסום לשון הרע, מעורנות היסוד הנזקיים של חובת הוכחת הנזק – לאור העובדה שאת נזקיה של הדיבה קשה להוכיח, קשה למדוד וקשה לכמות, ובעיקר עסקנן בנזקים מתמשכים, העולאים להוכיח בנפגע בפתחי, בנסיבות שונות ובلتוי צפויות, ואף במרקח של שנתיים רבות קדימה.

פגיעה בפרטיות

32. הנתבע פגע בפרטיותו של התובע, מאותם מניעים שעל טיבם עמדנו לעיל, בכך שהפיין מידע שלא נועד לפרסום, תוך שהוא יודע בוודאות – ולמצער, ובדוחק, בדרגת סבירות גבוהה ביותר – כי זה אסור פרסום – ולא בצד, לאור היקף הפגיעה האפואיה בפרטיות הגורמים המעורבים והכל בניגוד להוראות ס' 2(5) וכן 2(6) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.
33. הנתבע הפר חובת סודיות שנקבעה בצו איסור פרסום, שהינו, אליבא דכלי, עלמא, בבחינת "דין", זאת בניגוד להוראות ס' 2(7) לחוק הגנת הפרטיות.
34. עוד יטען כי הנתבע הפר גם את הוראות ס' 2(9) לחוק הגנת הפרטיות, או את הוראות ס' 2(10) לחוק הגנת הפרטיות, ושמא הן את אלה והן את אלו.
35. בכך פגע הנתבע באופן חמוץ, קשה ומכoon בפרטיותו של התובע, והכל מתוך כוונתו הברורה לפגוע בו, כהגדרתם של מושגים אלה בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1980. ומבלילו, שהיה להנ廷בע שום זכות – לא כל שכן חובה חוקית, חובה ציבורית, חובה מקצועית, חובה מוסרית או חובה אחרת – לפגוע בפרטיותו של התובע בכל צורה שהיא.
36. יטען, כי הנתבע התכוון לתוכזאות הטבעיות של מעשו, כי הבין – ולמצער, צריך היה וחייב היה להבין – כי לאור התנהלותו הקלוקלת, המזיקה והפגענית כלפי התובע, המכובשת בין היתר בפגיעה הקשה בפרטיותו, נגרמו ואו יגרמו לתובע נזקים רבים.
37. חרף האספקטים הפליליים של חוק הגנת הפרטיות, מטרתו של התובע בתביעה זו הינה לאצמצם את נזקי העתידיים ולהיטיב את כל נזקי לרבות אלה שנגרמו עד כה, מתוך תקוותיו שזו תביא את התועלת המקויה, והוא יוכל לשוב לחייו. התובע זכאי להחזיר את חייו למסלולם, ללא שפרטיותו מופרת באופן שיטתי וודוני על ידי גורמים אינטנסטיבים.
38. בנוסף, וחיף כל התנהגותו הכעורה, הzdונית והמכוננת של הנתבע כאמור לעיל, אין בדעתם של התובע והח"מ להוציא את זמנו היקר של בית המשפט בהוכחת נזקים כאלה ואחרים, הן הנוכחים והן העתידיים, ומתוך כוונה ליעיל ולקצר את ההליכים, יצמצם הח"מ את תביעתו של התובע בראש נזק זה, לסכום הקבוע בס' 29א.(ב)(2) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1980, לעניין פגעה בפרטיות בכוונה לפגוע, וכשייערו דהיום.
39. מובן כי אין בויתור הדינוי דלעיל כדי למנוע מן התובע לטעון כי נזקים בפועל אכן נגרמו ואו יגרמו לו, אך בהתאם לצו השעה לחסוך בזמן שיפוטי יקר מפץ, ולאור הגדרת

החוק הקובעת כי די שהפגיעה בפרטיות "עלולה" להטרידו, כדי להוות עוללה, מתייתר בשלב זה הטיעון בדבר נזקים ספציפיים שנגרמו בפועל, והח"מ ישרטו על זכותו לטעון לנזקי התובע אם וכאש יזדקק בית המשפט לשמע הוכחות בעניין זה.

למען הסר ספק יוטעם, כי לא בכדי הוחרג הפיזי בגין פגיעה בפרטיות, מעקרונות היסוד הנזקיים של חובת הוכחת הנזק – לאור העובדה שאת נזיקה של פגיעה שכזו קשה למדוד, קשה לכמת וקשה להוכיח, ובעיקר עסוקין נזקים מותמשכים, העולמים להוכחת בנפגע במפתח, בנסיבות שונות ובלתי צפויות, ואף למרחק של שנים רבות קדימה.

עוולות נזיקיות נוספות

עוולות הרשלנות

41. הנתבע, עורך דין, חבר כנסת ושר משפטים, פעל באופן ששם עורך דין סביר ונבון לא היה פועל, בוודאי ששם חבר כנסת סביר ונבון לא היה פועל באותה דרך, שום שר במשילה ובוודאי שום שר משפטים לא היה פועל כך, וספק רב אף אם אדם סביר ונבון, שמידע כזה היה מתגלגל לידיו, היה פועל באופן מופקר ופורע חוק טכזה, אף אלמלא היה אותו אדם עורך דין, חבר כנסת או שר.

42. מכאן, שהנתבע עולם כלפי התובע בעולות הרשלנות, והוא חב לפיה.

עוולות התרמיית והשקר המפגיע

43. פרסומו הפוגעני של הנתבע, כללהיצג כובב של עובדות שקר, כשהלא איכפת למציג אם אמרת היא או כזב, ובכוונה שככל ציבור המאזינים והנחשיים לפרסום, יוטעו על ידי ההציג החabay ויפעל על פיו – ואמנם ישנים בציגור לא מעט אנשים מוסתנים הקוראים לפגוע בתובע באופן אישי, ומהשטרה אף הגדרה אותו כ"עד מאויים".

44. להסרת ספק יטען, כי דברי החזב התרמיתיים, שנעשו בכתב על ידי הנתבע, הוקראו על ידיו, בקולו ודמותו, בפני מצלמות גלויות, ובכך אפס כל חשש כי "לא הנתבע" עשה את המרומה, או כי "תוכנן המרומה איינו וודאי" – הוайл ואלו לבדוק הן המטרות של התנאי כי ההציג יהא בכתב, וחתום בידי הנתבע, הרי שיש לראות בפרסום זה כעונה לדרישת סעיף

הפרת חובה חוקה

.45 סעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] קובע:

"מפר חובה חוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק – למעט פקודה זו – והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסווג או מטיבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק..."

.46 הוראות סעיף 50(ד) ו-50(ה) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, קובעים כי בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך, וכי העובר על הוראה זו דינו מאסר.

.47 בעניינו, הורה בית המשפט על מתן צו איסור פרסום, ובמובן שאם פרטיה חקירה חסויים הגיעו לידי עיתון של הנتابע, בוודאי שגם קיומו של צו איסור הפרסום, שהנתבע אף מזקירות מפורשות בתוך פרסומו היהודי, פעמיים – היה בידיעתו. בכך הפר הנتابע – שאמור להיות מופת ודגל של כבוד החוק ושל זכות לבתי המשפט – לעבריין, שהפר חובה חוקה.

.48 כוונתו של הנتابע בביטול הפרסום היהודי, ובאופן בו בוצע, נועדה להכשיל את בירור האמת בהליך השיפוטי, או להביאו לכדי עיוות דין, בניגוד להוראות ס' 244 לחוק העונשין.

"שיבוש מהלכי משפט

העשה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכון הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דין – מאסר שלוש שנים..."

.49 זאת ועוד: מטרתו הברורה של הנتابע בפועלתו היהודי, בניסיון להניעו (או שמא להניאו) ממשירות עדותו בהליך שיפוטי, או לגרום לו להביע עדות שקר, ולהזoor בו מהודעה שמסר לשיטנות אכיפה החוק, הינה פעולה המונגדת להוראות ס' 246(א) לחוק העונשין, כמו גם אמצעי פסול בהתאם להוראות ס' 2, ב, שם:

"הדחה בעדות"

(א) המנייע אדם, או מנסה להנייע, **שבהליך שיפוטי לא יעד**, או **יעיד עדות שקר**, או **ITCHOR BO מעדות או מהודעה שמסר**, דין - מסר שבע שנים.

(ב) המנייע או מנסה להנייע כאמור... בדרך של מרמה, הטעה, **כוח, איוםים, הפחדה**, מתן טובת הנאה או **כל אמצעי פסול אחר**, דין - מסר חמש שנים".

55. עוד ברור, כי מטרתו של הנتابע בפועלתו הזרונית, נועדה להטריד – והטרידה בפועל – את התובע, וזאת בקשר ישיר, הדוק וחד משמעי להודעה שמסר, ולעדות שהוא עשו למיסור במסגרת ההליך השיפוטי – ובכך פעל בניגוד להוראות ס' 249 לחוק העונשין.

"הטרדת עד"

הטריד אדם בגין להודעה שמסר האדם, או עומד למסור, בחקירה על פי דין, או בגין לעדות שמסר האדם, או עומד למסור, בהליך שיפוטי, דין - מסר שלוש שנים.

56. הנتابע עשה שימוש לרעה בסמכותו, וביצע אקט שרירותי הפוגע בזכויותיו השונות של התובע, לרבות הזכות לכבוד, לפרטיות, לצנעת חייו, ולכבוד הוראות שיפוטיות הנוגעות אליו, והכל ניגוד להוראות ס' 280(ו) לחוק העונשין:

"שימוש לרעה בכוח המשרה"

עובד הציבור העושה אחת מלאה, דין - מסר שלוש שנים:

תוך שימוש לרעה בסמכותו הוא עושה... מעשה שרירותי הפוגע בזכותו של אחר"

57. הנتابע פעל שלא כדין, אגב מרמה כהגדותה בס' 414 לחוק העונשין, תשל"ז-1970, בכך שבפרטומו טعن לעובדות שונות, בידועו שאין אמת או שאין מאמין שהיא אמת; והכל בניסיון להביא את הציבור לאבד כל אמון באמינותו של התובע בכלל ובאמינותה של עדות האמת שמסר לרשות האכיפה בפרט.

53. החובות החוקיות אותן הפר הנتابע, הין בדיק כאליה שנועד להגן על אנשים כדוגמתו התובע, מפני התנהלות כדוגמת זו של הנتابע, המבוארת לעיל בתביעה זו, ולענין זה נזכיר את מה שאינו נופל בחשיבותו מהוראות חוק העונשין: הנتابע הפר, באופן עמוק ובודה, את הוראות ס' 2 (ו'ן לא) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

"שמירה על החיים הגוף, והכבד"

אין פוגעים בחיוין, בגוףו, או בכבודו של אדם באשר הוא אדם."

"כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חיין".

54. עוד ובנוספ', כיון הנتابע בידיעין, ובלא שום ציוק, לגורם לעוללה החמורה הקבועה בס' 62 (א) לפken'ז: גרם הפרת חיזה, והוא החואה שבין התובע לבין מדינת ישראל, הגולם בהסכם עד המדינה, לפיו התחייב התובע כי ככל שיידרש להheid במסגרת הליך שיפוטי עתידי, ימסור את האמת כפי שמסר לנורמי החקירה.

55. מכאן עולה, כי רכיביה העובדותיים והנפשיים של עבירה זו הושלמו, וביצועה הושלם, וזאת גם אם לא נגרמה בפועל – ולא תיגרם – הפרה כזו מצד התובע. גם אם העבירה הינה לכאורה תוצאתנית, הרי שבפנינו הרבה יותר מנסיען לבצעה, כאמור בס' 25 לחוק העונשין,

56. ייטען, כי בנוסף יש להשิต על הנتابע פיזיים עונשיים, אשר מטרתם אינה פיזוי הנזוק בגין הנזקים שנגרמו ושוד ייגרמו לו, אלא הענשת המזיקה על התנהגותו המזיקה, כדי לבטא סלידה מהאופן בו فعل, כנגד התובע.

57. בל נוכח, כי לפעולות הנتابע היו, ישן ויהיו השלכות, אשר גרמו, גורמות ועוד יגרמו לתובע כאב וסבל, אף אם אינם פיזיים, הרי שההypotheses בפני כולל, מצדיקים פיזוי עבר ראי-הנק ש"כאב וסבל", אשר בפסקה נקבע כי ניתן בגין תוצאות של חוסר-נוחות ובגין כל פגעה نفسית, כגון צער, עצב או עגמת-נפש, אשר נגרמה לו עקב הפגיעה שחווה הנזוק מידי המזיקה.

58. מטרותיו המובהקות של קמפניין מסוכן זה, ברורות לכל מי שעיניו בראשו – בזויות, פסולות ובלתי חוקיות – והן ראשית, להלך אימים על התובע ולהפעיל עליו לחצים כבדים, על מנת שיחזור בו מעדות האמת אשר מסר לרשותו האכיפה; שניית, לבצע בו רצח אופי קטלני, על מנת להטיל דופי באמינותו ולפגוע פגעה קשה במשפחתו ובו: שלישית – ככל שיאלאץ התובע להheid בבית המשפט – לגרום לו להתייצב על דוכן העדים כשהוא מורתע, וחושש לשלוומו ולביטחונו.

הפניה המוקדמת

59. עובר להגשת תביעה זו, פנו הח"מ במכתב אל הנتابע, וזאת בין היתר מתוך חובתם בהתאם לסת' וזכלי האתיקה המקצועית של לשכת עורכי הדין.
רצ"ב העתק הפניה.

60. תשומת ליבו של בית המשפט תופנה לכך, שבניגוד למכתבי התראה סתמיים רבים, המשוגרים רק על מנת לצאת ידי חובה, הדורשות באופן סתום סכומי עתק, בתוך פרקי זמן בלתי סבירים, הרי שמכתב זה שוחר בהבעת כנות של רצון להגיע להבנה, ובכלל זה לא נוקב סכום דרישת, אלא שונקב לח זמינים טביר **לצורך** הבעת כנות להיכנס למושם. 61. אלא שהנתבע בחר שלא להшиб לפניה זו, מ טוב ועד רע, ואשר על כן, בלילה ברירה, מוגשת תביעה זו, ובית המשפט הנכבד יתבקש לזמן את הנتابע לדין, ולחייבו לשולם לתובע פיצויים סטאטוטוריים **בלא צורך** בהוכחת הנזק, כפי שיובחר להלן.

סיכום העולות וכיימותן

62. בית המשפט יתבקש להשיות על הנتابע את הסכומים המנומקים כדלהלן:

א. ראשית, את הסכום המקסימלי הקבוע בחוק **כפי** **בלא** הוכחת הנזק, בגין הפגיעה בפרטיות בכוונה לפגוע, הידועה כיום לתובע.

בשולי, ראש נזק אלה יטען, כי העדר הוראת חוק ספציפית הקובעת הוראה דומה בדברי حقיקה אחרים, אינו מלמד על חוסר אפשרות לקבוע פיצוי בגין נזק לא ממוני, מבלי שזה יוכת.

ב. שניית יתבקש בית המשפט, **לפסוק** **בנגד** הנتابע סכומי פיצוי כפי שיוכחו בפניו **ואו** **כפי** **שייקבע**, בגין העולות הנוספות שעול הנتابע **כלפי** התובע, לרבות בגין **כאב** **ושבל**, **ופיצוי עונשי**.

לענין סכומי הפיצוי, יטען התובע כי בית המשפט רשאי **לאמוד** את נזקי היישרים והעקיפים שחיל התובע, כתוצאה מאותן **עוולות** **נוספות** **שביבצע** הנتابע, מעבר **לפגיעה** הקשה בפרטיות, העולה **מאליה** **מפרסומו** **הזרוני**.

63. **לחלוfin**, ראי כי בית המשפט יתחשב בביטוין של אותן **עוולות** **נוספות**, בבואו להפעיל את **שייקול דעתו** ולפסוק את הפיצוי הסטאטוטורי שהחוק איסור לשון הרע, בתקרת סכומי הפיצוי הקבועים בחוק.

65. ייטען, כי בנוספּ יש להשิต על הנتابע פיצויים עונשיים, אשר מטרתם אינה פיצוי הנזוק בגין הנזקים שנגרמו ושודד יגרמו לו, אלא הענשת המזיק על התנהגותו המזיקה, כדי לבטא סלידה מהאופּן בו فعل כנגד התובע.

66. בל נשכח, כי לפעולות הנتابע היו, ישן ויהיו השלכות, אשר גרמו, גורמות ועוד יגרמו לתובע כאב וסבל, שאף אם אינם פיזיים, והדם השותת אינו נראה לעין, הרי שהפרנסות הzdוני התגלה ונחשף במספר לא ידוע של עיניים, והיכולת לתקן את הנזק או לעזור את התפשטותו, כמעט אינה קיימת, ובכך מצדיקים פיצוי עבור ראש-הנזק של "כאב וסבל", אשר בפסקה נקבע כי ניתן בגין תוצאות של חוסר-נוחות ובגין כל פגיעה نفسית, כגון צער, עצב או עגמת-נפש, אשר נגרמה לו עקב הפגיעה שחוווה הנזוק מידיו המזיק.

67. עם זאת, משיקולי אגרה, מתוך רצונו ליעיל את ההליכים ולקצרם, על מנת לחסוך בזמןו היקר של בית המשפט, יעמיד התובע את תביעתו על הסך של 500,000 ש"נ, מבלתי שייהי בכך כדי לתת ביטוי אמיתי וריאלי – אף לא בדוחך – לנזקי האמיתים של התובע. תוצאות הפרנסות zdוני של הנتابע.

68. בנוסף לכך, יתבקש כבוד בית המשפט להטיל על הנتابע את מלאו הוצאות ההליך, לרבות האגרה ששולמה ושכר טרשת עורך דין בערכיים ריאליים, כשליליו מע"מ כדין.

69. בבית משפט נכבד זה הסמכות המקומית והענינית לדחות תביעה זו, במלואה.

70. כדי, תקנה 2א' לתקנות הנזקין (אחריות עובדי ציבור), תשס"ו-2006 (ולחלה: "התקנות"), קובעת כי: דוגשה תובענה נגד עובד ציבור שהוא עובד המדינה, כאמור בסעיף 2ב לפוקודה, יודיע התובע על הגשתה למשרד פרקליט המדינה שבו נמצא מקום מושבו של בית המשפט הדן בתובענה או ליועץ המשפטי לכנסת, לפי העניין; העתק כתוב התביעה יוצרף להודעה. בהתאם לכך, בבד עם הגשת כתוב התביעה זה, מומצא עותק מכתב התביעה לידי פרקליט מחוז תל-אביב (אזורתי).

רונ אביב, עו"ד

ב"כ התובע

אילן סופר, עו"ד

לוטה: כנ"ל